

bringe Balance i Regnskabet er ringere; men at en saadan Balance tilvejebringes, er derfor ikke mindre nødvendigt, og navnlig burde en saadan Balance efter min Mening tilvejebringes saa hurtig som muligt netop under disse Forhold.

Det var derfor med megen Beklagelse, at jeg hørte den højtærede Finansministers Udtalelse om, at han først paa et senere Tidspunkt mente at kunne forelægge en samlet Finansplan med det Formaal at afskaffe Underbalancen. Det forekommer mig, at selv om den højtærede Finansminister har fuldstændig Ret i, at nogen samlet Finansplan vil ikke kunne forelægges i dette Øjeblik, saa er Situationen af en saadan Art, at man maaske dog nok kunde have ventet allerede paa dette Tidspunkt at høre, hvilken Vej den højtærede Minister havde tænkt sig at gaa, hvilke nye Indtægter den højtærede Minister havde tænkt sig at foreslaa. Jeg har imidlertid det Haab, at saa snart ske kan, blive saadanne Forslag fremsatte fra Ministeriets Side, Forslag, som jeg mener ere absolut nødvendige.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) begyndte i Gaar sin Tale om dette Finanslovsforslag med at sige, at han ikke vilde falde for Fristelsen til at nævne alle de store og gode Reforme; som i den Tid, det ærede Medlem og hans Parti havde haft Magten her i Landet, vare blevne gennemførte. Men det ærede Medlem har ikke ganske modstaaet denne Fristelse andre Steder, idet det ærede Medlem i det Ugeblad, han udgiver, og som hedder "Tiden", i det Nummer, som udgik den 7. Oktober, er falden for denne Fristelse. Det ærede Medlem nævner her en hel Række af Tal, en hel Række af Summer, som ere givne ud hovedsagelig til humane Formaal, men dog ogsaa til andre, og det ærede Medlem gør det paa en saadan Maade, at man uvilkaarlig faar det Indtryk, at der skal tillægges ham Anerkendelse for, hvad der er gennemført i denne Periode. Dette kan jeg nu i og for sig ikke ganske underskrive, idet selvfølgelig ogsaa andre Partier maa dele Æren med det ærede Medlem og hans Parti for, hvad der er gennemført i denne Periode, ligesom de efter min Mening ogsaa maa dele Ansvar for de Følger, som alle disse Foranstaltninger have draget med sig. Men naar det ærede Medlem altsaa gaar ud fra, at Takken for alle disse Foranstaltninger bør rettes til ham og hans Parti, vilde det dog vel heller ikke være urimeligt at sige, at Ansvar for den øko-

nomiske Situation, hvori vi nu befinde os, ogsaa i ganske særlig Grad maa tilhøre det ærede Medlem. Nu skal jeg imidlertid være den sidste til at frakende alle disse Foranstaltninger, der ere udførte i denne Periode, Værdi, tværtimod mener jeg, at det er gennemgaaende overordentlig nyttige Foranstaltninger og Foranstaltninger, som vi for en stor Del slet ikke kunne være med til at opgive igen. Men jeg siger paa den anden Side, at hvis man vil stille det ærede Medlems Energi i Retning af at gennemføre dette sammen med det Spørgsmaal, om det ærede Medlem saa ogsaa har været i Besiddelse af tilstrækkelig Oversigt over hele den økonomiske Situation og navnlig i Besiddelse af tilstrækkeligt Fremsyn med Hensyn til, hvorledes vi her i Landet ville komme til at sidde i det, saa mener jeg, at dette Spørgsmaal bør besvares benægtende.

Det ærede Medlem berørte i Gaar en Sag, som han mente maatte tages op til Løsning, nemlig Spørgsmaalet om Enker og ægtefødte Børn. Ogsaa jeg mener, at dette er et Spørgsmaal, man ikke kan komme udenom, men som trænger til Løsning, men jeg haaber, at man, naar man gaar til at løse dette Spørgsmaal, vil følge det Princip, som efter min Mening bør være Princippet i al human Lovgivning, nemlig Princippet: Hjælp til Selvhjælp. Naar man ser paa de Udgifter, vi have haft til humane Foranstaltninger i de sidste Aar, er der særlig en Udgiftspost, jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, en Udgiftspost, som er stærkt stigende ikke alene for Staten, men ogsaa for Kommunerne. Det er Udgiftsposten til Alderdomsunderstøttelse. Loven herom er jo en i mange Maader fortræffelig Lov, og den gør overordentlig megen Gavn, men det turde dog være, at man i Aarenes Løb vilde komme til den Erkendelse, at man her havde gjort noget forkert ved at fravige det Princip, Hjælp til Selvhjælp, som man netop har fraveget i denne Lov. Det forekommer mig derfor, at den Tanke, der kommer frem omkring i Landet, og som vi have set adskillige Sogneraadforøninger tage op, om en almindelig Folkeforsikring som en eventuel Afløser for den Form, i hvilken vi i dette Øjeblik byde Alderdomsunderstøttelse, maaske bør tages op til nærmere Overvejelse.

Med Hensyn til Beparelser udtalte jeg før, at jeg tror ikke, man kommer saa forfærdelig langt ad den Vej. Der er jo for Øjeblikket stærke Røster oppe om, at man skal komme til Beparelse navnlig